

R Î S E T E

APARE IN TÓTE DUMINICELE

P L Î N S E T E

ADMINISTRATIA
24. - Strada Academiei, - 24

DIRECȚIUNEA UNUI COMITET

ABONAMENTUL
Dece lei pe an în toată țara

București, 30 Martie

În fine, monumentul nemuririi marelui Enache al României s'a ridicat de către învățații noștri academicieni, cu concursul *Porcilor*, care și-a stabilit jirul lor în palatul museelor după Bulevard.

Făcut academician, și regulatorul arhivelor României fu ales de sortă, să spue în comisia *academico-porcască*, că în Enache se concentrează esepresiunea tuturilor științelor din lume, știute și nesciute, *trecute, prezente și viitoare*.

Savantul discurs care fu ținut de revenitul la viața Faust academicianu, după ce se ocupă despre toate operile *trecute* prezente și viitoare ale noului academician, după ce vorbi despre țuică, vinurile și marele depou Caradesc din strada Nouă;

După ce trecu asemenea în revistă toate talentele politice și morale ale *Omului-Sóre* ca bună-ora călcarea cetățenilor în picioarele cailor giandarmilor lui chir Fănuță, căpitano-ghesef-taro-casarmo-teatralo, precum și târnuirea acelor cetățeni la Orfeu;

După ce în fine se ocupă și de succesele sale, marele vizir dând voe pantahusei sfințită de Papagalescu și sfânta Mița, ca să adune puțin de milioane căci se apropie nunta, mai adaogă academicianul Faust ca aureolă la coróna nemuririi viziriale care face gloria colectivistă, și îngâmfarea familiei și copiilor lui Enache, vinderea Basarabiei și termină în fine cântând apoi în cor întreaga comisie pe aria „friptii și rumeniții” următoarea strofă ce pana autorului unei *vite*, a creat ca dedicație omului care represintă în el esepresiunea minciunei, hoției, distrucțiunei, corupțiunei etc.

Dómne, Dumnedeule,
Enache, nătaraule,
Academic te-am făcut
Dă-ne acum de bcut.

Acéstă strofă va fi scrisă pe pergament, și păstrată de fratele Hărdău, marele arhivist, în una din cele 6 case mari de fier în care ați sepestrădă întreaga arhivă Românescă care represintă istoria némului Românesc. Acéstă e singura inovațiune și marea ispravă de arhivist genial al învățatului Hărdău care ați se îngrașă cu miș de lei pe lună de la Stat.

Bucuria acéstă mare ce a simțit marele academician Enache, a fost telegrafic comunicată marelui său Smeu fără códă, aflat de câtă-va vreme la Paris, în grădina de Acimatație, la care lumea se uită ca la o minune, știind toți și chiar Smeurile francesilor că au códă, și acesta sbárnăe fără códă.

Enache a făcut acéstă comunicare iubitului său Smeu, ca înălțându-se în sus după datinele sale Smeesci, să sbárnăe comunicând și celor de sus, bucuria ce simt cei de jos de înălțarea sa la altarul muselor, la care a aspirat a ajunge încă de când scria în casa d-rului *Blanche* nemuritoria sa operă „arta de a distruge, fără a edifica” operă pe care academia Română n'a perdut'o din vedere la proclamarea sa de *invetat*.

Bietul Smeul nostru fără códă, își aduse aminte de eroismul său de la Plevna, și nu voi să 'l mai pue încă odată în încercare în fața rudelor locotenentului Albu, căruia 'l dete pasport d'a voiaja în alte regiuni, căci nu 'l place Smeului fără códă a auđi de *Albi*, ci numai de *Roși*.

Să te vedem *Smeule*...

Răducu se ștece că sätul de cotul acestui Smeu fără códă și de toate inginerlacurile de la lucrări publice, ar fi hotărât să incalece pe *spală-varđa* sa, repeđindu-se la resbel, lăsând pe bietul Smeu cu sbárnăiturile sale.

Dar ce 'l faci la 37 milioane franci, să cađă așa singure în Dunăre și în marea Negră din Constanța?!

Dass ist die geschichte.

Acı c'am se încureă bietul *vinărar As*. Dar în fine țara colectivistă cerend sacrificiele *Asului*, mărturisite de academicul Enache spre glorificarea cartoforilor, va părăsi ghinărarul nostru lucrările publice spre a trimete pe fratele său, Smeul fără códă, de la resbel în marea vecinicie unde *Albul* il chiamă neincetat.

Și cât pentru cele 37 milioane, *colivarul de Fronescu* să trăiască; nu de pomână Răducu și Enache 'l-a luat de la tava cu colivă de la Manea-Brutarul spre a 'l pune la tava cu milioane spre desmintirea ștecătoarei românesce care ștece că: „fiu de popă, și om de ispravă” se lipește una de alta ca și nuca de perete.

E vremea sacrificiilor, și de nu se va face acum sub Enache apoi se va uita în négra vecinicie și vorba de sacrificiu.

Bietul *Tocilă*, tot victima sacrificiilor lui e dus inspector general al instrucției publice...

A pățit'o aci Róde-Ruble, căci Enache în fine voi să dea încă un eșantilion de sacrificiu prin *Tocilă* și 'l trimise peșcheș celor de peste Milcov să le tóce și lor verđi și uscate și conferințe copiate după pietróele stradelor din București.

Printre alte multe cuvinte ce se ștece că *Tocilă* a întrebuintat spre a convinge pe Enache a nu 'l lăsa paraponisit, ar fi fost și următoarele:

„Nu mă lăsa, te rog, tocit, stăpáne mult îndurate Enache și dá'mi o slujbă, căci nu voesc să cređă lumea că m'ați sictirit dintre colectivisti.” Motivul lui fu admis, și Enache atunci lovindu'l cu mâna dréptă pe umăr, mișcarea sa semnificativă, îi ștece: „Ei bine pehlivane, esci pricopsit”. Il trimese dar peșcheș lui Róde Ruble cântându'l:

Al sictir, te du d'aci
În Moldova te trimet,
Fă acolo ce veș sci
Nătărău cu marafet.

CIULINI

Năstăsache Stolojan, în urma incidentului de la scóla de comerciú, ca să dea probă de înalta sa democrație, egalitate, fraternitate, etc. a stărut pe lângă stăpánul său Enache, d'a dat un *ucaz* prin care toți funcționarii de la toate ministerele și instituțiunile pendinte de ele, să se ducă în toate Duminicile și sərbătorile în salónele domeniilor Statului, unde Năstăsache le va da gratis lecțiuni de cobză și de danțul: *ca la ușa cortului*.

Sfânta Mița informată de înalta supunere și prea mult deosebita considerație ce rahagii are pentru sântia sa, făcend de sântele sərbătorii acadele cu inscripția: „sfânta Mița” a hotărât să le trâmăta sanctisimele benedictiuni ale iubitului său papagal în semn de înaltă grațitudine.

Principele Dimitrie Ghica, discuta mai deună-đi cu regele Suediei și Norvegiei proprietatea turnului Colței. Și unul și altul făcea revendicarea acestui turn.

Se afirmă că procesul a fost câștigat de principele Ghica pe motiv că ar fi existat odată gravat pe pereții acestui turn o doniță și o fustanelă, resturi străbune, cari dovedesc paternitatea turnului.

Așa dar suvenirele istorice ale patriei sunt salvate. Nu e de mirare a' l vedea proclamat membru al societății academice.

Generalul Cărnat a primit de sfintele sărbători, între alte daruri, un cărnat de la Sdracu și unul de la Purcel, în amintirea isprăvilor sale de la Plevna.

În una din săptămânile milogelelor, pe când o coconită ruga pe prelatul primat să-i dea ceva din cele 16000 lei, fondul milelor, unul din papagalii acestui prelat striga mereu: „frumósă coconită, frumósă coconită...”

Dómnă cerșetóre întrerupse pe papagal, spunénd prelatului: „Vedí prea sfinte, și papagalul dîce că sunt frumósă.”

— Dar nu te vede bine, căci este mai departe de cât mine, răspunse prelatul.

Biserica supără rău pe tinerimea socialistă.

În săptămâna patimilor, parte dintr'eașii au făcut câte-va excursiuni pe la diferite biserici, unde au dat doveđi de moralitate, sigilându-se acest debut cu disprețul public.

Un ortodox ne spune că aceste excursiuni au de scop evaluarea obiectelor religioase pentru trebuințe de emancipare din... ghiarele sărăciei.

Avis episcopilor de biserică cari sunt răspunđători de averile bisericesti. Cu socialistii să nu se jöce. Ei párjolește mai rău ca focul unde găsește lucruri netrebuincioase civilizatiunii.

TRANSILVANIA!...

*Transilvania în fiare, de ani sute 'ngenuchiată,
Scöte gemete de jale, sub grozavul jug maghiar,
Și se rögă 'n agonie d'a ei soră depărtată
Ca s'o scape de durere, de chin greú și de amar!*

*Ungurii, trufași din fire, strănepoți d'ái lui Atila,
Ce n'ái Dumneđeu în ceruri nimic sacru pe pământ,
Trunchiază românimea și impune cu d'a sila
A lor limbă, obiceiuri și Ardealului mormânt!*

*Și acum voesc la Pesta ca și țara Románescă,
Regat liber și puternic dupe câmpul de răboi,
Prin tertipurí infernale s'o 'ngenuche, umilésca
Și s'arate că Românii sunt nedemni, iar nu eroi!*

*Románie, fic'a Romei, mândră, falnică, vitéză,
Aridică capu 'n ceruri, ca strămoșul têu Traian;
Și d'acolo prăbușește pe Maghiarii ce cutéză
Séți insulte voinicia și-al têu nume de Roman!*

Nicodem.

STAFII

Stafiile sunt de două feluri: *Vechi* și *Nou*.

Cele vechi, care locuiau prin pivniți, dărâmaturi, ruine, au existat până la anul 1876, și pentru că ele dau semne de existența lor numai nóptea, de la mieđul ei în sus, se mai numeau și *Stafiile întinericului*.

Cele noi, care locuiesc în palate, care au domenii imense, există de la 1876 încua. Ele viețuiesc la lumina zilei și din pricina culorii lor roșii le mai dîce și *Stafiile sângeratice*.

Să vedem acum ce erau stafiile vechi și ce sunt cele noi.

Ca să arătăm ce erau cele vechi, cititorul n'are de cât să citească următoarele trei anecdote, auzite de la bătrâni, și se va convinge pe deplin ce erau acele fantasmе, care făceau să clănțane dinții în gură la întreaga lume după mieđul nóptii.

Tradițiunea spune că stafiile există de când cu lumea și că se formaú în cazul următor:

Când cine-va voia să dureze o casă, trebuia pentru ca acea casă să nu se derâme, să ia umbra,

Act de mulțumire

În urma proclamării sale de membru al societății Academice, țuicarul de la Florica, a trimis următorul act de mulțumire:

Domnilor Academician,

Primesc cu mulțumire votul vostru proclamatóru persoanei mele de coleg al vostru și de *chinez academician*, mai cu semă când sciú că, din punctul de vedere al științei, al stihurilor, al bolovanilor de pietre, etc., nici voi nu sunteți mai *abitir* de cât mine. Ast-fel dar suntem: *enasu ke enamu*, sau

In astă adunătură
Suntem nisce cască-gură.

O nedreptate însă ați făcut cu ilustrul vostru vot, că ați uitat a vota de coleg al nostru și pe vierul meu Ioniță, care nu puțin a contribuit a vă procura un asemenea giuvaer științific ca mine și fără preț.

Vă rog dar ca în viitoare sesiune să-i decerneți lui premiul Năsturel și cei 12,000 lei pe cari cu chiú cu vai 'i-ați scăpat din ghiarele doctorului Petrescu.

EPISTOLIE DESCHISĂ

adresată de către Radu Anghel-Haiducu d-lui Radu Anghel-As.

Iubite confrate, d'aici din mormént
Aflu niște lucruri, care mă 'nspăimént,
Dar care mă face să mă măgulesc
Că eú, Radu-Anghel, încă viețuiesc.
Aflu că ađi țara haiduci nu mai are,
Că locul îl ține mulți din Adunare
Și că nu o fură cu un leú cu duoí
Cum o fura hoții proști, ca d'alde noi,
Ei din gros o störce ca niște jepcani,
Ce nu deschid gura pân nu le dá bani.
Apoi *logofetii* nu se mulțumesc
Numai cu simbria pe care-o primesc
Ca să iscălescă numai la chártii,
Iaú din visterie cu sute de mií.
Alții refuz banii ca mai buní *rumáni*
Dar moșii, domenií, ia cu patru maini;
Și cum mi se spune de un alt confrate
Poteri nu există, fur în libertate.
Bre! că bună plésca pe cap le-a cădut...
Că nu sunt în viață, Dómnne, să-i sárut.
Mi se spune încă că ađi *logofetii*
Se tocmesc pe țară ca și precupeții,
Când cu nemți, cu söngheri și alții ca ei
Pe panglici, cordóne și pe mií de lei.
Cum ved, haiducia s'a desființat,
Și *diplomația* locul 'i-a luat.
Bine merge țara, dar eú o regret
Prevédend că mege către selemet,
Căci haiducii care ne-au înlocuit
S'au pus cu nádejde s'o tragă la cfit.
În totă-a mea viață, haiduc cât fuseiú
N'am avut o casă, măcar un bordeiú;
Dormeam în pădure, în codru, 'n câmpii
Iar ei au palate și bani și moșii...
Și în câtă vreme?! Nu e nici opt ani

Când umblau ca cáinii, lihniți, rupti, golani.
Nu numai că țara o fură cum vor
Dar și 'mpușca, bate pe bietul popor.
Mai rău ca 'n zaveră se pórtă cu el:
Când nu-i face voia începe măcel.
Câte fapte d'astea aici n'am aflat
De care morméntu-mi s'a cutremurat.
Buzeu, Odobésca, Bossel și Orfeu
Sunt fapte mărșave, fapte de călëu.
C'am fost în viață-mi tálhar, nu roșesc,
Cu-ale mele fapte însă mă mândresc:
Am jefuit hoții ce furau din țară
Și striveau poporul mai rău ca o fiară;
Am comis și crime, după 'mprejurări,
Umplénd cu Grecimea sute de frigări.
Dară voi, din contra, ómeni blestemați,
Cu *streinul* astă-đi cóstele vă dați.
Cu el împreună, ca o fiară rea,
Sugeti și méduva, sängele din ea.
Eú eram de poterí đi nópte gonit,
Eram tot-d'auna de ele rânit;
Nu numai de astea aveam chilipir
Ades Vácăreștii m'avea mosafir.
Voi sunteți toți liberi și nesuperați,
Ba sunteți și 'n slujbe, ba și decorați.
Așa haiducie cui nu 'i-ar plăcea
Ai? Ce dîci, Ráducă, spune nu 'i așa?

Am fost hoț de codru, multe am făcut
Voi, cei din orașe, đeu, m'ați întrecut.
Mai perfecti ca mine sunteți în hoție,
Căci din tréptă 'n tréptă, după erarhie,
Comandantul care era căpitan
General e astă-đi. Bravo pehlivan!
Afară de astea mi s'a raportat
Că și tu, Ráducă, eraí mai uscat
Ca sfântul Dumitru. Venind la agie
Ai rupt preteșugul cu a sáracie
Ce și piuitul 'ți-luase de tot...
Cu fondurí secrete te linseși pe bot.
Ce e drept haiducii ce-ai avut cu tine
Au fost de credință, ei te-au servit bine;
Unu e Fronescu, apoi Epureanu,
Și alți sbiri ca dênșii, cum e Musceleanu;
Plus că și *Reforma* mult te-a ajutat
Să 'nghiți ori-ce fondurí ca și un rahat.

Ești chiabur acuma și imi pare bine
Că ești mai fericit cu mult de cât mine;
Ești un om cu minte între liberali
Cum ești un *ilustru* între generali.
Tóte bune însă đi și la ai tēi,
Cât ori sta în *codru* să nu fie rēi;
Sé fure mai oblu, le spun ast cuvént,
De nu vor din vreme să între 'n mormént.

ACTE OFICIALE

Consiliul general al județului Dâmbovița este autorizat ca, în sesiunea estra-ordinară pentru care este convocat, să se ocupe cu înființarea unei școle speciale pentru stingerea focurilor, adoptând sistemul procurorului local.

Asemenea consiliul general de Prahova este au-

saú mai bine đis mészura corpului unui om, și acea mészura să o zidésca în pivniță; iar omul căruia i se luase mészura, după șése săptămâni, înceta să mai viețuiescă și sufletul lui trecénd în pivnița casei, se transforma în stafie și casa se întepenea așa de bine pe umerile ei, în cât numai avea habar de nici o tempestă, și trăia cât lumea.

Trebuia însă, pentru ca ea să fie puternică, să fie îngrijită bine, provédend-o în fie care séră cu mánćări indestulátóre și cu vinuri bune.

Pe la anul 1840, locuia în Câmpu-Lung, Postelnicul Gavril C...

El avea mai mulți copii, între care un băiat și o fată, gemeni, erau încă în légán și mai avea din pécate, și o stafie în pivniță.

Era în điaua nunții fetii sale celei mai mari și din zápacélă, slugile uitase, să ducă *Cucónii*, după cum îi dîceaú dênșii, mánćarea și vinul.

Pe când se puneau tinerilor cununiile niște tipete înfricoșate, ce veneau din odaia copiilor, înmărmuri de spalmă pe toți asistentii.

Antéiul moment de gróză trecénd, toți se repeđiră în cămara gemenilor, și acolo, aplecat pe piep-

tul descoperit al copiilor, un țigan despoiat, cu ochii bolboșăți și sângeratici, cu pērul vólvoii și lung până la călcăie, sugea cu lăcomie din sängele cald și dulce al nevinovatei ființe.

Intr'o clipă fu prins și legat cu tóte opintirile și casna ce făcuse ca să scape.

Era un țigan dispăruț de mult din laia de robi ai postelnicului, care ca să scape de muncă, și să trăiască bine, profită de credința ómenilor și se făcu stafie.

Mai mulți ofițeri din suita caimacanului Vogo-ride, fiind trimiși în misiune în București, după o zi de cale, obosiți, setoși și cu o foame năpraznică în stomac, poposiră pe séră la monastirea Neamțului.

Dupé ce se odihniră puțin și védénd că prea sfinții călugări n'au nici gând să le dea de mán-care, cerură să le puie masa.

— Vai! strigară sfinții inspăiméntați, nu putem să vă dăm nimic de mánćare.

— Și pentru ce?

— În pivniță, sfirșiră clănțânindu-le mășelele și tremurénd din toate mádularele, e stafia!

torisat a se ocupa, și *forțe seriose*, cu cestiunea ridicării unui monument în amintirea alegerii de deputat a lui Kir Boiciu, ales pentru a inaugura o nouă eră în industria ardeului și prazului.

TIPURI IN VIATĂ

UN COMANDIR

Ridendo dicere verum
Horatiu

Capitanul, dis Stăncioacă, renumit în bătălie
Pe la Bossel, pe la Teatru, unde-a dat în carne vie,
E crescut atât de bine și atât de iscusit
In cât nimeni, d'a lui mână, n'a rămas ne jupuit!
De statură mijlocie, fața' este gâlbejită
Cu spâncenile sbărlite, nasul drept, gura eșită,
Printr'o barbă 'n fire negre, are buze ca de cal
Ochi vieni, cum sunt de șerpe, e în toate un șacal!
Purtă multe decorații, pieptu' plin de tinichele
Și când somnul îl apucă, el se culcă tot cu ele!
Dua noptea, când îl cauți, tot pe drumuri îl găsești
Când pe jos, când într'o birje, face semne să 'l privești!
Acest tip, virtute mare, a mâncat mai astă vară
O papară-așa de bună că acum e de ocară;
Bietul om vru să se însore, dar uitase de copii,
D'o nevastă rătăcită printre alte multe mi!
Dară dânsa nu uitase și făcând o scrisorică
O trimese la mirésă prin copila cea mai mică!
In ea jalea era scrisă, suferința cea de sclav
Ce'n durase multă vreme de la omul cel mârșav!
Mirésă, primind scrisorea, la biserică îndată
O citi și de manie, rupse rochia involată,
Smulse d'alba ei beteală și cu ochi înfricoșăți
Se întorse la acela ce-asteptă, genuchi plecați,
Ca să'i pupe cu drag mâna. — Și, în furie, o palmă
Ii dădu, dicându-i apoi: *Esți afară!*... de tot calmă!
Și d'atuncea căpitanul, care mōre de necaz,
Purtă cu mândrie palma ce-a primit'o pe obraz!

Telegrama Secrete

D-lui Jean Brătianu-Firfiric

La București

Mandri că și nebulnia e o știință, colegii tēi din
Institutul d'aici, salută pe cei cari l-au dat cuvenita
valore, deschidându-ți porțile Academiei din București.
Din parte-mi îi felicit și eu și mă oblig a
complecta, la trebuință, ori-ce vacanță.

(Paris)

Dr. Blanche

D-lui Ivan Brătianu-Apanagistu

La Florica

Plin de bucurie pentru succesul reputat de a
intra și în Academie, și geloși de elevul doctorului
Blanche, ne preparăm cu mare viteză în aceeași știință,
să ocupăm și noi locul de onore ce ni se cuvine
lângă d-ta, iubitul nostru coleg. Străneri de
mână colegiale.

(Studentii din facultatea de Mărcuța)

Falcă-Ion

Individul Falcă-Ion, ex-fochist *nach Rumänische Eisenbahn*, dispărând din București, capitala României, și după toate cercetările, neputându-i-se da de urmă, prevenim pe toate autoritățile din țară și streinătate ca, dovedindu-l să'l aducă techer-mecher la redacția *Ciulinului*.

Signalamentele sale sunt:

Fața albă ca a primarului orașului București.

Părul, sprincenile, ca ale lui Fundilă.

Gras ca o scândură.

Imbrăcat ca un vistavoiu.

Cu pintenii ungurești la cisme.

Ochii verzi.

Scopul pentru care cerem a se readuce în țară această *sculă* este că a dispărut cu decretul de demisionare din care cauză nu s'a putut publica prin *Monitor*.

CORRESPONDENȚA PARTICULARĂ A „CIULINULUI”

22 Martie, Cătunu Cacova

Domnule Redactor,

Am citit în numărul 74 al *Ciulinului* că menageria lui Brat-Ivan, din delul mitropoliei, a ars cu toate dihaniele ei și că, cât p'aci era să ardă și sfânta Mița.

Lucru curios mi se pare că d-vastră în darea de semă asupra incediului nu arătați ce dihanii au ars și care au scăpat?

Cele săibatiche aud că umblă ziua nămiața mare pe strade și mușcă pe cuconițe, sperie fetele. Mi s'a spus că fug bietețile ca pe vremea ciumei de la 48, lasă bărbații, copiii, numai să scape cu viața.

Mare desastru, mari nonorociri!

Toate ca toate, dar Brat-Ivan ce face acum? Să'ți spun drept că de multe ori îmi vine să plâng când mă gândesc la nenorocirea ce i s'a 'ntemplat!.

Cine o să ne mai jōce ursul?

Unde o să mai vedem noi așa maimuțe bine dresate cari să imiteze aidoma pe om; apoi căteii ce bine erau dresați de ridicău când o labă când alta și câte odată pe amēdouē; apoi leneșii să'i vedî în două picioare suindu-se la locurile lor; apoi tărătorii așa de bine dresați și făcând tumba când la unul când la altul, apoi somnorosi, apoi gurele căscate și alte multe dihanii ce mai erau? Ce s'au făcut toate acestea?

Mă înecă paraponul când mă gândesc; de aceea te rog arată-mi ce s'au făcut cu aceste dihanii, au ars toate și care au scăpat?

SPINI

O nemțoiică se presintă la postă și, adresându-se la unul din ghișeurii, întrebă:

Domnule, ai o scrisore pentru madam Caterina?

— Post restant?

— Nu răspunde dânsa, este catolică.

Creduse că o întrebă dacă e *protestantă*.

*

*

— Ei așa! dîse unul din ofițeri, care prin gândul lui, precum și prin al camaraziilor săi, trecuse ideea că popii din sgârcenie nu vrea să le dea să mănânce.

După ce se consultară puțin, unul dintr'ensii dîse:

— Părinte chelar, dă-ne cheile să ne aducem noi de mâncare...

— Dōmne sfinte, strigă îngrozit, ce vrei să ve omōre!

— Tac!, părinte și dă cheile.

Popa dete cheile care 'i zângăneau în mâinile de frică, iar ofițerii luând lumânările de pe masă și scoțând săbiile din tēcă, porniră rîdînd pe ușe, pe când bieții popi turnau la metanii una și una.

Ajungînd în pivniță, deschiseră ușa și intrară.

De o dată lumînările li se stinse și o mulțime de cărămiqi începură să curgă ca ploia.

Ofițerii, mirați puțin, inaintară cu sabia înainte în mai multe direcții. Lupta ținu încă cât va timp până când un țipăt răsună într'un colț.

— Iartă-mă, cucōne, că nu mai fac, se mai auđi și îndată eși la iveală o namilă de țigan, dus de cefă de ofițerul care 'l prinsese.

Sermanii călugări, care obosiseră făcînd la me-

tanii, începură să rîdă printre lacrimi și unul dintre ei adresându-se țiganului, dîse:

— Uite-mă! Tu ești Gheorghe, ce mai faci?

— Era un țigan mănăstiresc.

Cheful ofițerilor ținu trei zile și trei nopți, după cum dîce povestea, și călugării de bucurie că scăpase de stafie uitară de slujba bisericii și se îmbătară așa de bine în cât dormeau duși unu peste altul pe sub mese.

*

În colțul dintre strada Dōmnei și Calea Victoriei era mai acum cinci-șeci de ani o cărciumiōră.

De cum se insera, bietul cărciumar nu mai putea să vinđă nici un pic de vin, din pricina stafii din pivniță care se pripășise de cat-va timp și care îi sleise tot ce bruma adunase.

Desnădăjdut, într'o zi, își luă inima în dinți, închise prăvălia, își încărcă pușca bine și cu toate că tremura ca varga, intră în pivniță de cu namiez și se ascunse după o butie.

Așteptă până se înopță și iată că deodată apare o mătăhală, care după ce ocoli pivnița de trei ori și bătu cu ciocanul în toate butiile, al căror sunet răsună până în fundul inimei cărciumarului, luă

Intr'un sat din Transilvania, popa vedînd că nu e chip să prindă nici picior de creștin pe la biserică în zilele de sărbătoare, din cauza cărciumilor, rugă pe primar să dea un ordin, ca ele să fie închise în timpul rugăciunii.

Primarul făcu o circulară, pe care o lipi pe la toate cărciumele, concepută în sensul acesta:

„Noi, primarele, dă-mi voe și chiar poruncim ca toți locuitorii acestui sat, în timpul cât ține slujba bisericească, să bea în toate cărciumile, cât poate de mult și fără să plătescă vr'un gologan.”

De atunci toți cărciumarii închiseră prăvăliile și popa avu evlavioși mulți și leturghii cu prescuri și mai multe.

Enigmă

E greū lucru de ghicit,

Fii lectore iscusit:

Sunt cāmp care se cosește

Cānd zāpada il albește.

GRAVURA DE AZI

În sfârșit, Jenică, prin Convențiune,
Temenele multe, plāns și rugăciune,
Dobēndi din Pesta ordin de trecut
Porcii, ce'n cămară de mici au crescut!

Așa dar pornește cu stăpānu-i mare,
La granița iute pentru transportare
De purcei miș sute, diși oficiali,
Trași la cāntărele toți în decimali!

La granița însă, când vrea ca să trecă,
Medicu'i oprește și 'ncepe de 'ncercă
Marfa cea adusă prōspētă de tot
Îngrășată numai cu diurni-borhot.

Dară din păcate, nu știu cum se face
De li se strecōră, printre dobitoce,
Cam pe nezărite un purcel bolnav
De bóla trichinā, într'un chip prea grav.

Ungurii atuncia, plini de supērare,
Cu ciomege, pietre, svērlă cu turbare;
Să te ții la fugă între porci, porcari,
Unul peste altul care mai de cari!

Deslegarea Enigmei din numărul trecut este:
Secol.

Au trimis deslegări esacte: *București*: Zoe Teodorescu,
P. Dem. Jiannu, Cupidon, P. G. Stătescu, Elena A. Lăzărescu.

Din cauza imbulzelei abonaților cari mai în toate zilele ocupa cea mai mare parte din timp administrațiunei, pentru achitarea abonaamentelor, s'a luat dispozițiunea ca diarul să se se espedieze persoanelor cari în trecut ne-au probat că respectă munca. Asemenea se va espedia și celor cari vor achita abonaamentul înainte și numai pe 6 luni. Aceste condițiuni le stabilim d'acum ca să n'avem vorbă la urmă.

două căldări dintr'un colț și puindu-le la două butii, dete drumul canalelor.

Cărciumarul care de și înțepenit de spaimă, dar vedînd că 'i golește așa de bine butiile, uită de frică, puse pușca la ochii și strigă:

— Inchide canalele, că dau foc!

Stafia dădu să fugă, dar cărciumarul care se însărevenise, alergă după ea și o prinse.

Era o țigancă, despoiată cu părul despletit, de la una din clădirile vecine, care găsise ingeniosul mijloc de a-și apropria vinul cărciumarului, trecînd printr'o deschidătură a zidului spart de tovarășii ei.

În starea în care se afla și cu căldările în cobilită fu dusă la Agie.

Acestea erau stafiele cele vechi.

*

Cat despre stafiele noi, dîse sāngeratice, ele trāsesc de la 1876 încua si ne jupōie, ne sugrumă, ne sugē sāngele și ne omōră la lumina zilei.

Ele sunt toți aceia cari formēdă clica Roșie al căruia șef e marea stafie dișă Iōn Brătianu.

D. Rosse.

DESCHIDEREA GRANITEI AUSTRO-UNGARE.

